

מ:

עין משפט
נר מצוה

דגד א מיי פ"א מהל'
מאכלות אסורות
הלכה ו טוש"ע י"ד סימן
יג סעיף ו:

תורה אור השלם

1. וַיֵּשֶׁע אֱלֹהִים אֶת שֵׁן הַמֶּמְרָא וְהַגְלִילִים אֶת הַמֶּמְרָא וְהַגְדֵּל הַמֶּמְרָא וְהַקֶּשֶׁן הַדִּיּוֹם וְאֶת הַמֶּמְרָא וְהַקֶּשֶׁן לְמִשְׁמֶלֶת הַלֵּילָה וְאֶת הַחֹבָבִים:
2. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהוָה מִקְרָאת בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם וְהַבְדִּיל צִבְיָה וְהוֹסֵם וְכִן הַלֵּילָה וְהוֹי לְאִמֹת וְלִמְעֵרִים שָׁנִים:
3. וְהָיָה אִם קֵלָה לֵאכֹל אֶת עֵשֶׂב הַתֶּרֶם וְאִם יִמְרָא וְאִתִּי אֱלֹהִים סָרְחָן וְאִם יִקְוֶם יִעֲקֹב בִּי קֶשֶׁן הוּא:

4. וְיָדָהּ הוּא הַקֶּסֶל
וְשִׁלְשָׁה הַגְּדִילִים הַקֶּסֶל
אֲחֵרֵי שָׂמָל:
- שמואל א יז י
5. הַשְּׂעִיר עֹיִם אִדֹּי
לְחֻקָּתָא לֵיל עַל
הַתְּמִידִי יִעָשֶׂה וְנִכְסָב:
- במדבר כח טו
6. וְתִזְבָּח הָאֶרֶץ דָּשָׁא
שֶׁעֵב מִמֶּנּוּ עָרַע לְמִנְהוּ
וְעַן עֵשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר וְרָא
בְּכֹחַ הַשֶּׁמֶשׁ וְיִרְאֵהוּ
אֶלְהִים
כִּי טוֹב: בְּרֹאשִׁית א כב
7. וְכֵן יִיחַ הַשֶּׁלֶשׁ שָׁבָב
הַיָּהּ בְּלִי שֶׁלֶשׁ שָׁבָב
הַשֶּׁשֶׁשׁ טָרַם יִצְמַח פִּי לֹא
הַמִּסְתֵּיר יִלְאִהֶם
לְבָרֵךְ אֶת הָאֶרֶץ וְאֶם אֵין לַעֲבֹד
אֶת הָאֲדָמָה:

- [illegible]

- [illegible]

אלו טרפות פרק שלישי חולין

אמרה ירח. בלשון מורה לשון זכר הוא דכתיב (ירושע"י פ"יג) וירח עמד: **ובי** משה קניני היה **או** בליסטרי היה. שהיה יודע להכיר השקועה וא"ת והא אמרינן בהמפלת (מ"ה מד.) דשקועה צ"ה מזהמה טהורה וליכא מאן דפליג ואס כן יכול להיות שזהמה

ר' חנינא בר פפא מהו כיון דלא כתב בהו
למיניהו לא מיחייב או דילמא כיון דהסכים
אידיהו כמאן דכתיב בהו למיניהו דמיא
תקו: רבי שמעון בן פזי רמי כתיב ויעש
אלהים את שני המאורות הגדולים וכתב
את המאור הגדול ואת המאור הקטן אמרה
רח לפני הקב"ה רבש"ע אפשר לשני מלכים
שישתמשו בכתר אחד אמר לה לך ומועטי
את עצמך אמרה לפניו רבש"ע וי וואל
אמרת לפניך דבר הגון אמעית את עצמי
אמר לה לך ומשול ביום ובלילה אמרה ליה

מאי אהני אמר לה זיל לימנו כך ישראל
אי אפשר דלא מנו ביה תקופותא דכתיב
ישנים זיל ליקרו צדיקי בשמך³ עקב הקמן
דלא קא מיתבא דעתה אמר הקב"ה הביאו
יינו⁴ דאמר ר"ש בן לקיש מה נשתנה שעיר
מר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה על שמיעמתי
צא הארץ דשא בתלת שבכתא וכתיב⁵ וכל
עלי שבתא מלמד שיצאו דשאים ועמדו על
זון ובקש עליהם רחמים וידרו גשמים וצמחו
תן של צדיקים⁶ רב נחמן בר פפא הוויא ליה
צמח בעא רחמי אתא מיטרא וצמח אמר
רבא⁸ השסועה בריה בפני עצמה היא שיש
שה רבינו קניגי היה או בליסמרי היה מכאן
מים א"ל רב חסדא לרב תחליפא בר אבינא
תך ופרשה⁹ (ואת) חמשת סרני פלשתים
והעקרוני והעוים אמר חמשה וחשיב שיתא
הא"ל רב חסדא לר' תחליפא בר אבינא כתוב
רב דאמר רב עוים מתימן באו תניא נמי הכי
עוים שעיתו את מקומו ד"א עוים שאיוו לאלהות
ם אוחותו¹⁰ עוית א"ר יוסף ואית להו שיתסרי
בן לקיש הרבה מקראות שראויין לשרוף¹¹
שבים בחצרים עד עזה מאי נפקא לן מינה
אם תשקור לי ולגני ולנכרי אמר הקב"ה
ינו פלשתים וליתו ישראל ליפקו מכפתוריהם
חשבו עיר סיחון מלך האמורי היא והוא
אם מינה דאמר להו הקב"ה לישראל¹³ אל
ליתי סיחון ליפוק ממואב וליתו ישראל
פפא עמו ומואב סיהרו בסיחון¹⁴ צידוניהם
ושריון מהרי ארץ ישראל מלמד שכל
תך ובנה לו כרך גדול לעצמו והעלה לו
תך שאפילו הרי ארץ ישראל תביבין על
העם העביר אותו לערים מאי נפקא מינה
גני העוף לא נאמרו: ולא והתניא¹⁶ נשר
מה

לר' חנינא בר פפא. דאמר מדעתן יאלו דשאים למיניהם ולא נטשוו
על קר: מהו. להרכיב זה צוה: אידיהו. הקציה הסכים על דם:
כתיב הגדולים. דמשמע שניה גדולים וכתיב הקטן: לך ומשול
ציום וכלילה. נחמה היא: שרגא צטיהרא. נר צהריים אינו מאיר:

[illegible]

בליסטרי. מורה בקשת לחיות
וע"י בליסטרי"ר. ומנין היה בקי
ויות הללו שאין אדם בקי
ס: כחוב קניגי ובליסטרי. אגדה
הפשה שיש חציבות יפין ולשון
ו הפשה. מאי קניגי ובליסטרי
הגדמך. ומשום דנקט כחוב באגדמך
ט נמי להאי קרא דסריי פלשמים:
ונקי שלם. חסובים שלהם ה':
ימין. בן אליהו בן עמו בלו ואריו
להאי פלשמים ויאלו ממקומם ובאלו
ר ביניהם ולהכי לא חשיב ששה
פלשמים: שציוו אלם מקומן.
ו משם ונמעוותם שחרב: עיט.
מ ותחלה בלע"י קרנפ"א: שיספר
י שיני. שורות של שיני: הרבה
יראום. יש שדומה לקוראיהן שכן
ויון לשרף שלא היה לו כלותם
יון להם כורץ בחרה ובגאי הוא
ברן. עם הקדושה: וכן לו גופי
טעמים גדולים מליון בהם.
שסתא קא חשיב ואזיל להו עד סוף
עמא: מזריס עד עוב. ארץ ישראל:
י נפקא לן מינה. אי לאו מקומן של
י היה אלם מקום אחרים ואלו
סרו ולגני ולגדי. ועדיין לא
סרו הדורות: כפאוריס. לאו
לשמים יננה: ליאו וליפקו. ארעא
לשמים וליאו ישראל וליפקו מיניהו.

[illegible]

שָׁשִׁי וְחַת הַרְפָּחִים וְכִשְׁלֹחַ מִמֶּנִּים
וְסוֹבְרִים וְזוֹ הָיָה שְׁמִיתָה לְאַבְרָהָם
וְהָיָה שְׁמִיתָה לְאַבְרָהָם אֲחֵלָּה
הִגִּיעוּ לְחֵלֶל אֶרֶצוֹ כְּתִיב (דְּבָרִים א'
כִּי אֵל תֵּזֶר אֶת מוֹאֵב וְהִינֵנוּ
מוֹאֵב כְּתִיב (בְּמִדְבָּר כ"א) וְהוּא נִלְחַם
מִמּוֹן וְקָא חֲשִׁי וְאִילֵּי וְכִמְכִּי בְּסִפְיָה
לְקַח יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרֶץ מִאֲרָנוֹן וְעַד
כָּל מִהְנַשָּׁאֵר בְּיָדָם לֹא לְקַח כְּלוֹם:
וְעַל כִּרְכִּים זֶה קָרָא לוֹ שִׁינּוֹן
מִן גּוֹלִים בְּנֵי גּוֹלִים לְכָךְ הִגְלָם:
נֶשֶׁר

ח' חמשה וחשיב שיתא. כלומר עוים הם השעלה הן: ופליגא דרב דאמר רב עוים מתימ' (ס':) דעוים היינו פלשתים. כלומר דמצינו דפלי' ומואב היה אסור לישראל לצור עליהם כדב' העם העביר אותו לערים. כלומר אמרנו לעיל לאחזרה גלוותא בני גלוותא. (כלומר):

১

מסורת הש"ס

[שבת סג.] (3) שבעות
 (2) [יציאות סד.]
 [ג] הערוך רב חנינא
 רב פפא ערך בור
 (4) [ה] עול רב. ע"ש
 [ג] הערוך אלנדקי ופי'
 חזנים וכחז עליו המוסף
 וספחאות ידן גרסין
 [ו] [בפ'] דברים
 פ"ג כתב הרשב"ם
 ית' פ' חולי ששמן
 פ' רש"י ביטעיה כא ג,
 [ז] [בס"ט] וסוף: כספרי
 [ח] [ג] גיטין לה.
 [הדרקין ד:] (5) [ז] ע"ל ע"ל
 וספחאות ית' [ז] [ז] [ז]

לעזי רש"י

ינפ"א. עווית,
מכווצות שרירים.

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

רַב־שָׁע מְפַנֵּי שְׂאמֶרְתִּי :
יַעֲקֹב הַקָּטָן דְּכֻתִּיב :
יֵצְאוּ מִשָּׁם וְנִתְּנוּ
קוֹמָן שְׁחָרֵב : [ד] אֶרֶץ
זָאִים וּדְאֵי הִיתָה
נִחְשֶׁבֶת :

רבינו גרשום

נחן נברא: שר העולם
מרו: ממונה על העולם
גבורין: שהן
ויכולין: כלומר
פירות: כלומר
נצח מהן כל מיני פירות
שנא אחד אמר הב"ה
מינהו: וכתיב וכל שיש
שדה טרם יהיה בארץ
מעלי שבתא. כלומר
שינו ועשב עדיין לא
היה בארץ. ביוזני: וזעים:
ידי או בלסטי היה.
יג או רובה קשת: כמאן
שובה לאומרים אין תורה
השמים. כלומר שמש

מקראות יש שהן דומין

(א) נראה דל"ל ופי' דקרא הכי וכו'.